

Evangelí del diumenge de la setmana XXX de durant l'any (B): la pregària del cec que volia tornar a veure

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana XXX de durant l'any.
“Què vols que faci per tu? El cec
respongué: Rabuní, fes que hi
vegi”. La petició de Bartimeu
ens convida a perseverar en la
pregària per tenir visió
sobrenatural i aprendre de Déu
a mirar el món amb els seus
ulls.

Evangelí (Mc 10, 46-52)

Arribaren a Jericó. Quan Jesús en sortí amb els deixebles i molta gent, el fill de Timeu, Bartimeu, cec i captaire, s'estava assegut a la vora del camí. Va sentir dir que passava Jesús de Natzaret i començà a cridar:

—Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!

Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort:

—Fill de David, tingues pietat de mi!

Jesús s'aturà i digué:

—Crideu-lo.

Ells van cridar el cec dient-li:

—Coratge! Aixeca't, que et crida.

Ell llançà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús. Jesús li preguntà:

—Què vols que faci per tu?

El cec respongué:

— Rabuní, fes que hi vegi. Jesús li digué:

—Ves, la teva fe t'ha salvat. A l'instant hi veié i el seguia camí enllà.

.....

Comentari

En el camí cap a Jerusalem, on es complirà la nostra salvació, Jesús passa per un llogaret anomenat Jericó. I allà, al costat del camí estava assegut un cec de qui coneixem el nom, Bartimeu. Aquest home portava tot el dia demanant almoina als que passaven. I el mateix fa amb el Senyor, demana pietat a crits: “Tingues pietat de mi!”.

Jesús no només el sent cridar, sinó que en coneix perfectament la situació i les necessitats més profundes. Tot i això, inicialment no li fa cas, vol que Bartimeu venci el respecte humà dels qui el conviden a callar, vol que cridi amb més força. I això és el que passa. Aleshores Jesús es para i el crida a través dels mateixos que el reprenien, que ara tenen paraules d'alè: “Coratge! Aixeca’t, que et crida”.

En altres ocasions el Mestre havia guarit de seguida el mal del malalt que se li presentava davant. Aquesta vegada, en canvi, li pregunta directament com si hi hagués dubte del que volia: “Què vols que faci per tu?”.

El mateix passa a la nostra pregària: no n'hi ha prou de demanar una vegada, cal cridar, cal perseverar a la súplica. Hem d'aconseguir posar-nos davant de Déu encara que els nostres

ulls no hi vegin. I Déu ens demana el mateix: “Què vols de mi? Què vols que faci per tu?”.

El cec té un desig evident: veure. I això és el que tots necessitem: veure, veure millor, tenir visió sobrenatural a la nostra vida, aprendre de Déu a mirar el món amb els seus ulls.

Davant de la súplica de Bartimeu el Senyor no li mana veure, sinó anar, caminar. Li torna la vista per caminar, per seguir-lo pel camí. Les estones de pregària, enmig de totes les activitats que tirem endavant, són un tresor de gran valor, com la trobada de Bartimeu amb Jesús que passa. Es tracta d'aturar-se, cridar-lo i tornar a veure, per seguir-lo més de prop.

Sant Josepmaria va repetir moltes vegades aquestes paraules en la seva joventut: *Domine, ut videam!* Senyor que vegi!, abans de rebre de Déu la inspiració de l'Opus Dei. I així

recomanava a tothom el prec constant d'aquesta jaculatòria:

“Posa't cada dia davant del Senyor i, com aquell home necessitat de l'Evangeli, digues-li a poc a poc, amb tot l'afany del teu cor: *Domine, ut videam!* —Senyor, que hi vegi!; que vegi el que Tu esperes de mi i lluiti per ser-te fidel.” (Forja 318)

Giovanni Vassallo / Photo: Jenny Hill - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxx-de-durant-lany-b-la-pregaria-del-ccc-que-volia-tornar-a-veure/> (11/03/2026)